

свети Бернардъ. Служащи отъ този манастиръ всѣки день обикалятъ опаснитѣ мѣста на прохода, за да могатъ да дадатъ помощъ на случайно заблудилитѣ се пѣтници, както и на тия, които снѣжнитѣ вѣявици и прѣспи сж засипали съ снѣгъ. На такива несчастници служащитѣ веднага даватъ първа помощъ, следъ което ги отнасятъ въ манастира. Тѣзи добри хора, които съ опасностъ за живота си скитатъ нагоре и надолу въ прохода, винаги иматъ за преданни другари една раса отъ едри кучета, наречени по името на манастира свети бернардски кучета. Тѣзи умни животни отдавна се отглеждатъ тамъ и така сж приучени, че могатъ сами да откриватъ затрупанитѣ подъ снѣга хора.

Тѣ тичатъ неспокойно, спиратъ се тукъ и тамъ, вглеждатъ се въ човѣшкитѣ стѣпки и въ всѣка подозрителна купчинка отъ снѣгъ бързо почватъ да ровятъ. На шията си носятъ една малка кошничка съ шишенце пълно съ вино и малко храна, за да може изнурениятъ и полузамръзналъ пѣтникъ да възобнови силитѣ си.

Ето, въ една снѣжна купчинка лапитѣ на тия добри кучета откриватъ замръзналото тѣло на несчастенъ пѣтникъ, който, следъ голѣми усилия да се бори съ снѣжнитѣ бури и студъ, е изгубилъ последнитѣ си сили и се поваля на земята, за да дочака смъртъта. Кучето го души, лае нервно, но вижда, че несчастниятъ не посѣга на кошничката. Безъ да губи време, то се спуща като вихъръ къмъ манастира, дава тревога, като дърпа вѣжето на особенъ звѣнецъ. Не следъ много заедно съ кучето дохождатъ нѣколко монаси, които пренасятъ замръзналия пѣтникъ въ манастира, за да възвърнатъ наново силитѣ и живота му. Благодарение на тѣзи кучета, били спасени отъ явна смъртъ много хора. Между тия кучета-спасители, най-известно е кучето на име Бари, на което дълго време се радвали монаситѣ отъ свети-бернадския манастиръ, което е